

Sygn. akt I USK 116/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania P. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o rentę w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 stycznia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 3 stycznia 2020 r., oddalił apelację P. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 lutego 2018 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 3 lipca 2017 r., odmawiającej odwołującemu się prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pełnomocnik odwołującego się. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na rozbieżności w orzecznictwie sądów apelacyjnych, nieważność postępowania i

konieczność utrwalenia zasady wynikającej z ciężaru dowodu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I UK 321/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 171).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie posługuje się przesłankami pozwalającymi na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania. Przede wszystkim skarżący dość swobodnie podszedł do wymogów formalnych, jakie winien spełnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych są naturalną konsekwencją rozstrzygnięć różnych (odmiennych) stanów faktycznych. W końcu o ostatecznym werdykcie decydują ustalenia faktyczne, które w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stanowią wypadkową wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Nie inaczej było w sprawie, skoro Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ł. decyzją z dnia 16 kwietnia 2014 r. stwierdził chorobę zawodową, to w dalszej kolejności odwołujący się otrzymał rentę w związku z chorobą zawodową (do 31 lipca 2017 r.). Jej przedłużenie wymagało dalszego ustalenia, że odwołujący się jest nadal niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową (a nie chorobami z ogólnego stanu zdrowia). Przeprowadzone w tej kwestii postępowanie dowodowe (opinie biegłego) zakończyło się stwierdzeniem o zdolności odwołującego się do pracy; przy czym Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że pole objęte weryfikacją nie dotyczy tylko ostatnio zajmowanych stanowisk, lecz także posiadanych kwalifikacji. Nie uszło uwadze orzeczniczej również zaliczenie odwołującego się do grona osób niepełnosprawnych. W tak ujętych ramach przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została w żaden sposób wykazana. Sformalizowany etap postępowania kasacyjnego nakłada na skarżącego określone obowiązki. Powołanie kilku orzeczeń sądów apelacyjnych, bez jednoczesnej refleksji, w jakich okolicznościach faktycznych zapadły i jak te aspekty przenoszą się na stan sprawy, nie czyni zadość tej podstawie. Przedmiotem zainteresowania jest zawsze sam przepis a nie zbiór orzeczeń, tego zaś we wniosku o przyjęcie skargi nie ma.

Po wtóre, argument o nieważności postępowania, o ile już jest powołany we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, to skarżący winien wskazać – jego zdaniem – na kardynalne wady procesu. Tymczasem tego nie uczyniono. W odniesieniu zaś do podstaw kasacyjnych (tam powołano art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 232 zd. 2, art. 278 § 1 i 272 w związku z art. 3 k.p.c.), to one obecnie nie podlegają badaniu. W konsekwencji w obrębie tej przesłanki nie stwierdza się nieważności postępowania. Brak dopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłych – poza obszarem weryfikacyjnym – nie może pozbawić ubezpieczonego prawa do obrony. Zresztą znaczenie tej reguły jest klarownie wyjaśniona przez orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811; z dnia 1 marca 2018 r., III PK 19/17, LEX nr 2496285).

Po trzecie, argument o konieczności utrwalenia wykładni prawa, jaka ma wynikać z wyroku Sądu Najwyższego nie stanowi podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zwłaszcza gdy pozbawiony jest podstawy prawnej.

Sumując, Sąd Apelacyjny dokładnie zilustrował swój proces decyzyjny, co pozwala przyjąć, że zaskarżone orzeczenie pozbawione jest wad, jakie próbował wykazać skarżący. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c.